

Ulass Albert Otthon

Igen, valószínűleg így van: otthon az, ahova hazatérsz. Utól valódi vár este.

Utól ismered a fal kopásait, a szőnyeg faltjait, a bútorok apró nyirkosságait.

Utól úgy fekszel le az ágyba, hogy nem csak alszol, hanem pihensz.

Nem csak pihensz, hanem kipihened magad. Kipihened az életet, az embereket, mindent.

Utól otthon vagy, az az otthon.

Nem kell hozzá sok, elég egy szoba. Ha tízen vagytok benne, az sem baj. Ha mind a

tízen egyek vagytok ebben, hogy hova tértek, amikor este hazatértek. Nem kell

höz képest sok, csak egy szoba és egy érzés. Egy egészen egyszerű állati érzés: hogy

ma itt élek. Van egy ágy, amikor alszom, egy szék, amire leülök, egy kályha,

ami melegít. És hogy ebben a körülöttem lévő szűk, nagy és furcsa világban

ez a kis hely nem idegen és ma az enyém. Jól érzem magamat benne, ha kinézek

az ablakon és kint esik az eső, vagy süvöl a szél. És hogy ha ide este bejövök,

meglelem azokat, akik még hozzám tartoznak.

És az otthon.

Minden embernek módja van hozzá. Egy szék padlásszoba is lehet otthon. Egy pince is.

Ullég egy gallyakból összerakott sátor is otthon lehet. Ha az ember önmagából is hozzájárul

valamit. Ullég egy szék vendég, amit az utcán találhat. Egy fénykép, amit éveken

keresettel hozdottál a zsebedben. Ullég könyv az asztalon. Ullég elbeszélőóra.

Ullit tudom én: ez az apró kacat ragad az emberhez útközben.

Ull fontos az, hogy érezd: jobbra és balra téged áll a világ, a maga szépségeivel, és

a maga csúnyaságaival. Sőt a nap, esik az eső, szél jön és felhők futnak a széllel.

Ull vannak virágok és fák és patakok és emberek. És jól van az így.

Ullent hiszen az ember úgyis elég keveset él. És meg az is jó, hogy keveset él.

Ullha mindent érezni tudod: nem vagy otthonatlan a világban.